

ADAM BAKER

EINDPUNT

Dik meisje

Jane werd wakker, rekte zich uit en besloot zelfmoord te plegen. Als ze aan het eind van de dag nog geen doel in haar leven had gevonden, zou ze van het boorplatform springen. Het was fijn om een plan te hebben.

Jane jogde door de servicetunnels op het c-dek. Onderdeel van haar ochtendroutine. De wanden en vloeren hadden een herfstige roestkleur. De pijpleidingen maakten een kloppend geluid, als het bonzen van een hart. Installaties voor verwarming, afvoer, ontzouting.

Jane was dik. Wandelen was vaak pijnlijk. Zichzelf afvegen op de wc ging moeizaam. De zwaarlijvigheid was de belangrijkste reden waarom ze een baan op het boorplatform had aangenomen. De gigantische raffinaderij zou fungeren als haar gezondheidsboerderij. Zes maanden zonder supermarkten en restaurants met vette snacks. Ze zou als herboren terugkeren.

Elke ochtend trok ze haar super ironische, van superveel zelfhaat getuigende T-shirt aan met de tekst PORNOSTER erop om het rondje van een kilometer door het metalen labyrint joggend af te leggen. Ze droeg een wielbroek van lycra zodat ze geen schaafplekken op haar bovenbenen zou krijgen. Achter in haar broek had ze een handdoekje gepropt om te voorkomen dat er zweet in haar bilspleet druppelde. Het trainingspak zat vochtig en strak tegen haar lijf geplakt.

Jane gebruikte brandmelder 59 als eindstreep. Een rode kast vol zuurstofmaskers en brandblussers. Haar longen leken te barsten van de inspanning. Nog een klein stukje. Ze viel snakkend naar adem tegen de kast en zocht met haar bezwete vingers naar het stopknopje van haar horloge. Veertien minuten. Ze werd langzamer. Nauwelijks sneller dan een gewone wandelpas. De eerste keer dat ze dit stuk had gerend, liep ze snel en krachtig, maar nu kreeg ze bij elke pas een scherpe steek in haar knie. Ze zou een paar dagen rust nemen en haar lichaam de kans geven te herstellen, maar ze wist dat de kans bestond dat ze het lopen niet meer zou oppakken als ze met haar routine zou breken.

Na haar dagelijkse looprondje deed ze meestal gymnastiekoefeningen en strafte ze haar weerzinwekkende lijf met een aantal sit-ups en kniebuigingen, maar op deze ochtend werd ze overmand door het idee dat het toch allemaal zinloos was. Ze liep terug naar haar kamer en trok haar natte kleren uit. Ze nam een douche. Ze zeepte haar dikke pens in en kneedde handenvol deegachtig vlees. Haar huid, die meestal vlekkelig roze en wit was, net als een vleespastei vanbinnen, kleurde rood door de hete douchestraal.

Ze droogde zich af met een handdoek. Ze bracht talkpoeder aan tussen de vouwen en plooien van haar lichaam en spoot zich van top tot teen onder met deodorant. Ze vermeed in de spiegel te kijken. Ze had een bloedhekel aan spiegels. Hangborsten. Rollen blubberend vet, alsof haar vlees smurrie was die uit een kan was geschonken, als drabbige custardpudding.

Ze kleedde zich aan. Ze deed haar priesterboordje om en liep naar de kapel.

De kapel stond helemaal achteraan in een rij winkels. Drie jaar geleden, toen de raffinaderij nog op volle kracht werkte, beschikte Con Amalgam over een kapper, een warenhuis en een zaak waar je films kon huren. Nu waren de winkelpanden gesloten en waren de rolluiken neergelaten. De overgebleven bemanningsleden noemden deze plek nog steeds Main Street.

Jane maakte het deurslot van de kapel open en deed het licht aan. De kapel was een witte ruimte met metalen stoelen. Met een projectie van kleuren op de wand werd de suggestie van glas-in-lood gewekt.

Ze nam haar ambtskleed uit een kast en hees zich erin.

Ze begon de dienst. Ze zegende lege stoelen. Ze zong de 'Classic Hymns of Worship' in haar eentje.

Ze nam plaats in het spreekgestoelte en las haar preek voor. Ze stak elke week dezelfde preek af. Soms zette ze er een raar stemmetje bij op. Soms las ze de preek achterstevoren voor. Dit keer hield ze het halverwege voor gezien. Ze maakte een papieren vliegtuigje van elke pagina en liet ze door de ruimte zweven. Ze experimenteerde met verschillende vleugelvormen en keek of ze de achterwand van de kapel kon raken.

‘Het is een zware baan,’ had de bisschop gezegd. Ze dronken sherry in zijn studeerkamer. ‘Je bent lang van huis. Je krijgt duizend man onder je hoede. Dekknechten. Vechtersbazen. Ruig volk.’

‘Mijn vader was zeeman,’ zei Jane. ‘Ik heb geen moeite met de ruwe kerels op een boorplatform.’ Maar ze kon niet tegen leegte.

Rampart was vroeger een drukke stad. De installatielichten brandden door de poolnacht alsof een stukje Manhattan zich had losgemaakt en was weggedreven. Er was een bioscoop, een sportzaal en een Starbucks. Er was zelfs een radiozender. De orde werd gehandhaafd door drie marshals. Er werd geen alcohol geschonken op het boorplatform, maar toch liepen de gemoederen hoog op. Soms liepen gevechten uit de hand. Marshals deelden een stroomstoot uit met een taser en lieten de arrestanten afkoelen in een cel.

Een baan als dekknecht op een platform in de poolzee was te vergelijken met lid worden van het vreemdelingenlegioen. Mensen waren op de vlucht voor verlies, verslaving, allerlei vormen van mislukking. Jane had verwacht dat ze stoere kerels zou moeten begeleiden tijdens hun middernachtelijke uren van hartzeer en verlies. In de veilige omgeving van de kapel zouden ze hun hart kunnen luchten. Dan konden ze herstellen en gezond weer terug naar huis. Maar in plaats daarvan liep ze rond in schemerige verlatenheid.

‘Ik snap niet waarom ze jou hierheen hebben gestuurd,’ schreeuwde Punch terwijl hij Jane hielp haar bagage uit de helikopter te sjouwen.

Gareth Punch. Rood sikje. Klein en tener. Rond de vijfentwintig.

‘Ik neem aan dat jouw kerk niet heeft gehoord dat dit oord zo’n beetje is opgedoekt.’ De Sikorsky steeg op en ze doken weg voor de windvlaag van de schroefbladen. ‘Op Rampart is al een jaar geen olie meer opgepompt. Het Kasker-veld is zo goed als leeg. Alle gemakkelijk te winnen olie is al opgezogen. Vroeg of laat zal het platform ergens anders worden geplaatst, bijvoorbeeld in de Golf van Mexico. Of het wordt als oud roest aan India verkocht. Stomme bureaucratie. Het is overal hetzelfde. Maar goed. Hallo.’ Hij gaf Jane een hand. ‘Gary Punch. Ik ben de kok.’

Hij bracht Jane naar het woongedeelte. ‘Dit is je kamer,’ zei hij, ‘maar er zijn genoeg andere. Je hebt dit hele blok voor jezelf. De meeste bemanningsleden eten om zeven uur in de kantine. Verder zijn de meeste mensen nogal op zichzelf. Je kunt maar beter wennen aan de eenzaamheid, want het is hier een spookstad.’

Jane gooide haar ambtskleed over een stoel. Ze pakte een reep chocolade die was verstopt achter een grote bijbel in de consistoriekast. Ze ging op het altaar zitten en at. Ze was nutteloos, alleen en onbemind.

Ze liep terug naar haar kamer. Het was een lange tocht, door eindeloos lang lijkende witte gangen. De raffinaderij was zo groot dat sommige medewerkers zich per fiets verplaatsten. De ziekenboeg had een golfwagentje als ambulance. Hij lag aan de ketting omdat hij anders voor joy-riding werd gebruikt.

Ze liep de route werktuiglijk, maar ze bleef staan bij een buitendeur toen het tot haar doordrong dat er geen enkele reden was om naar haar kamer terug te keren. Die ochtend had ze besloten van het platform af te springen. Waarom zou ze wachten tot het avond was?

Ze draaide aan het wiel van de sluisdeur en stapte in een geïsoleerde luchtsluis.

WAARSCHUWING
EXTREME KOUDE
VEILIGHEIDSKLEDING EN MINIMUMAANTAL VAN
TWE E MENSEN TE ALLEN TIJDE VERPLICHT

Ze rukte de deur open. De plotselinge schok van de kou benam haar de adem. Een venijnige gevoelstemperatuur. Dertig graden onder nul zonder jas. Haar huid brandde.

Jane stapte naar buiten en liep over een wandelbrug. Het metalige geluid van voetstappen. Een grauwe lucht. Een uitgestrekt industrielandchap. Gigantische opslagtanks. IJspiegels aan stellages, dwarsbalken en pijpleidingen. Een archipel van staal. Een van de grootste drijvende constructies ter wereld.

Ze boog zich over de reling. Ze raakte even het bevroren metaal aan en trok haar hand terug alsof het een kachel was. Ze keek omlaag. Ver in de diepte, verborgen onder mist, lag de zee. Ze kon het water horen klotsen tussen de grote pontons van de raffinaderij. Als ze over de reling klom en zich voorover liet vallen, zou het in een mum van tijd voorbij zijn. Een val van honderd meter door witte neveldampen. Door de klap van het water zouden haar botten verbrijzelen alsof ze op beton viel. Een snelle dood, alsof je een knop omdraaide.

Ze zette haar voet op de reling en probeerde zich tot springen te zet-

ten. Ze was nog geen minuut buiten, maar beefde alsof ze een epileptische aanval had. Alles werd wazig. Ze wilde springen, maar ze kon het niet. Haar spieren zaten op slot. Te bang voor de val. Te bang voor de pijn. Ze liep weer naar binnen en ging onder een verwarmingsklep in de gang staan. Ze vervloekte haar lafheid. Ze pulkte een bevroren traan van haar wang en keek toe hoe die glinsterend tussen haar vingers ont-dooide.

Plan B: zich terugtrekken in haar kamer en een dodelijke overdosis pijnstillers slikken.

Jane had de afgelopen maanden pijnstillers verzameld. Elke keer dat ze deodorant of kauwgom kocht in de kantine, nam ze een doosje paracetamol mee. De pillen zaten verstopt in een tas onder haar bed.

Ze kocht een potje ijs in de kantinekeuken. Ze zag haar gezicht weer-spiegeld in de stalen deur van de koelkast, vervormd als in een lachspiegel.

Woonblok 3. Lange gangen. Verlaten trappenhuizen.

Ieder bemanningslid had een eigen kleine cel met een bed en een stoel. Verder was er nog een klerenkast, een hokje met een wasbak en een metalen toilet. Door een bekraste patrijspoort van perspex kon Jane naar buiten kijken, naar de klippen van basalt en de puntige rotsen van Frans-Jozefland. Desolaat, maanachtig terrein. Vulkanische rotsmassa's bedekt met sneeuw. Over een paar weken zou de zon verdwijnen en zou de lange poolnacht beginnen.

'Hallo, schat, ik ben thuis.'

Ze kleepte zich uit, ging op het bed zitten en drukte pillen uit de door-drukstrips. Ze legde de tabletten op de deken tot ze een wit bergje vormden. Ze vermaalde de pillen in een bakje. Ze wilde een briefje schrijven maar kon niets bedenken.

Ze klapte haar laptop open. Ze wilde een bekende stem horen. Ze koos een oud bericht van thuis. Een videoclip. Janes zus, zittend in een zon-verlichte kamer. Jane klikte op het afspeelpijltje.

'Hoi, Janey. Hoe gaat het daar, helemaal in het verre noorden? Ik wou even dag zeggen en je laten weten hoe trots we zijn op wat je doet. Ik kan me niet voorstellen hoe het daar is. Het moet zwaar zijn, met al die kerels. Of geniet je van al die mannelijke aandacht? Misschien moet je ze van je afslaan met een stoel. Maar goed, ook de groeten van mama...'

Als ze thuis was geweest, zou ze de telefoon pakken en om hulp vragen. Maar het enige contact met het vasteland was de kortegolfverbinding in het kantoor van de installatiemanager. Een open lijn met een haperende vertraging van twee seconden.

Jane hapte de pillen en het ijs naar binnen en likte de lepel schoon. Bitter. Ze trok een vies gezicht. Ze nam nog wat meer pijnstillers. Ze wilde niet riskeren het bewustzijn te verliezen voordat ze genoeg pillen had kunnen slikken om meteen dood te gaan. Ze wilde niet meer wakker worden. Ze zou eindelijk eens een keer iets helemaal goed doen.

Ijs. Een zoete nachtzoen. Het zou een milde, zachtmoedige dood zijn. Ze troostte zich met de gedachte dat ze zich in deze laatste ogenblikken van haar leven verbonden kon voelen met talloze levenslange losers die de wereld achter zich lieten met een glas chablis en een maag vol pijnstillers.

Ze stond op het punt een derde mondvul tabletten te slikken toen er op de deur werd geklopt. Snel schakelde ze haar laptop uit. Nog een klop. Dat moest Punch zijn. Verder wist niemand waar ze was.

‘Hallo? Eerwaarde Blanc? Is daar iemand?’

Jane probeerde zich muisstil te houden.

‘Eerwaarde?’

Jane vroeg zich af of ze niet gewoon open moest doen om hem af te poeieren. Ze kon zeggen dat ze ziek was, en dat hij een andere keer terug moest komen.

Punch probeerde de deur open te krijgen, maar hij was aan de binnenkant afgesloten met een grendel, als in een toilethokje.

‘Eerwaarde? Hallo?’

Jane spuwde pillen en ijs in een tissue. Ze trok een jurk aan en deed de deur open.

Punch in een idioot bloemetjeshemd.

‘Sorry, ik sliep.’

‘Rawlins heeft me gestuurd. Hij wil iedereen spreken, in de kantine. Nu meteen.’

Jane zakte in elkaar tegen de deurstijl.

‘Eerwaarde? Gaat het wel?’

Jane klapte dubbel en kotste over zijn schoenen.

Punch hielp Jane overeind. Hij zag de pillendoosjes op haar brits.

‘Godallemachtig.’

Hij ondersteunde Jane terwijl ze boven de toiletpot hurkte. Ze gaf ijs

over, daarna chocolade en daarna groen spul dat ze niet herkende. Nog nahijgend ging ze op de grond zitten.

Punch telde na hoeveel tabletten ze had geslikt.

‘Ik denk dat je het wel redt,’ zei hij. ‘Je moet naar de medische afdeling.’

‘Geen denken aan,’ zei Jane.

Punch spoelde zijn schoenen af onder de kraan.

‘Beloof me dat je het niemand vertelt,’ zei ze.

‘Kom eens overeind.’

Hij hielp Jane met opstaan. Hij wachtte in de gang terwijl ze zich aankleedde.

‘Kan ik me zo vertonen?’ vroeg ze.

‘Veeg je tranen af.’

‘Wat wil Rawlins?’

‘Dat weet ik niet, maar zo te horen was het menens.’

Epidemie

Bemanningsleden zaten in een halve cirkel voor de plasma-tv in de kantine. Rauw volk. Bebaarde pioniers. Olieboorders van laag allooi. Ze keken naar het BBC News via Norsat, een satelliet die zich in een geostationaire baan boven Groenland bevond.

Ridgeback-pantservoertuigen stonden geparkeerd bij ziekenhuizen. Soldaten met een gasmasker op bemanden controleposten en barricades. Woestijngele voertuigen blokkeerden de hoofdstraten als een bezettingsleger.

Helikopterbeelden van verkeersopstoppingen. Files op snelwegen. Gezinsauto's beladen met koffers en meubels vastgebonden op het dak.

Een voedselrel. Bevoorradingswagens die door vluchtelingen werden bestormd. Geweerkolven. Waarschuwingsschoten. Een correspondent van *Sky News* in een kogelvrij vest.

'... naderden het tentenkamp en werden letterlijk onder de voet gelopen door honderden wanhopige gezinnen die dagenlang niet hadden gegeten. De troepen doen hun uiterste best om de situatie in de hand te houden, maar zoals u kunt zien...'

'Een soort noodtoestand,' legde installatiemanager Rawlins uit. 'Er is een of andere epidemie uitgebroken.'

Rawlins was een potige vent met een grijze baard die aan de Kerstman deed denken. Hij droeg een pet met het embleem van Con Amalgam erop, had een Con Amalgam-thermosmok en aan zijn riem hing een grote bos sleutels.

'Wanneer is dit gebeurd?' vroeg Nail, een duiker met een kaal hoofd en een dikke houthakkersbaard. Een reus van een kerel. Een meter achtennegentig. Imposante biceps.

'Het is al een paar maanden aan de gang, maar jullie keken al die tijd naar het Cartoon Network en verkwisten je salaris op PokerStars.'

'Terroristen?'

'Geen flauw idee.'

'Is het ook in Manchester?'

‘Ik weet echt niet wat er aan de hand is.’

‘Het bevoorradingschip komt toch nog wel?’

‘Dat is de reden dat ik jullie wilde spreken. Het schip komt een maand eerder. Dat is het grote nieuws. Over zeven dagen gaan we hier weg. Totale evacuatie. We pakken onze spullen en schakelen alles uit.’

‘We krijgen toch nog wel ons volledige salaris?’

‘Daar zou ik me als laatste druk om maken. Het schip wordt verwacht op zondagmorgen. Als jullie in de tussentijd de telefoonverbinding willen gebruiken om contact op te nemen met je familie, moet je het me laten weten. Jullie kunnen mijn kantoor gebruiken. Het signaal is zwak, maar het valt te proberen.’

Punch ging rond met koffie en boterhammen. De ploeg keek in stilte naar de tv. Iedereen wilde zijn eigen woonplaats zien. Birmingham. Glasgow. York. Jane was benieuwd naar nieuws over Cheltenham, maar de nieuwszenders toonden voortdurend dezelfde beelden. Een of andere vreselijke epidemie waarde door de steden. Was het een biowapen? Een spontane mutatie? Dat was niet bekend. De meeste filmbeelden waren schokkerige opnames, door mensen met hun mobieltje gemaakt. Bewapende politie drukte rellen in supermarkten de kop in. Bendes blokkeerden flats tegen indringers en riepen de stadsstaat uit. De premier riep iedereen op moed te tonen en deed een beroep op God. Experts in de studio discussieerden over ebola, aids en knokkelkoorts.

Jane hielp Punch in de kantinekeuken bij het raspen van kaas. Een stalen ruimte. Aanrechten, braadpannen, afwasmachines en mixers. De geur van vers brood.

‘Hoe gaat het?’ vroeg Punch.

‘Best,’ zei Jane.

‘Wil je erover praten?’

‘Niet echt.’

‘Klote.’

‘De tv? Ik heb de afgelopen dagen wat fragmenten gezien. Ik heb geprobeerd er niet aan te denken.’

‘Mijn moeder woont in Cardiff,’ zei Punch.

‘In het centrum?’

‘Bij de rivier.’

Ze hadden beelden van Cardiff op het nieuws gezien. Een deel van het stadscentrum stond in brand. Een warenhuis had vlam gevat en het vuur verspreidde zich van gebouw naar gebouw. Zwarte rook boven de

daken van de stad. Een kerktoren zakte in een wolk van stof en puin in elkaar. Er waren geen brandweerlieden meer die iets konden utruchten.

‘Ze zal zich heus wel redden,’ zei Jane. ‘Mensen weten wat ze moeten doen in dit soort situaties. De provisiekast vullen, de voordeur afsluiten en zorgen dat je niet in moeilijkheden raakt.’

‘Ik zou erbij moeten zijn.’

‘Een reis van drie dagen tot Narvik. Dan vier uur vliegen tot Birmingham International.’

‘En dan? Ik krijg niet de indruk dat er treinen rijden.’

‘Steel een fiets. Ga liften. Je bedenkt wel iets.’

‘Heb jij familie?’ vroeg hij.

‘Mijn moeder en zus wonen in Bristol.’

‘Denk je dat met hen alles in orde is?’

‘Je hebt die relletjes gezien op tv. Het geweld neemt toe. Mijn vader is er al lang niet meer. Er is niemand die voor hen kan vechten.’

‘Ga mee naar Cardiff. We hebben een logeerkamer.’

‘Nee, bedankt.’

‘Ik meen het. We komen terecht in een oorlogsgebied. Je moet ergens onderdak hebben.’

Punch woonde in een opslagruimte achter de keuken. Hij sleepte een paar rugzakken onder zijn brits vandaan en begon in te pakken. Jane ging op een stoel in de hoek zitten en dronk zwarte koffie.

Kleren op de grond. Een spijkerbroek die zo strak was dat Jane hem niet over haar enkels zou krijgen.

‘Het lijkt een beetje voorbarig,’ zei Punch. Hij trok zijn kokskleding en blauwe schort uit. ‘Ik moet de helft van deze spullen komende week waarschijnlijk weer uitpakken. Maar ik wil hier gewoon weg.’

‘Hou je van stripboeken?’ vroeg Jane. Posters van Batgirl, Ghost Rider, Spawn.

‘Daarom ben ik hier. Zes maanden, geen afleiding. Ik was van plan mijn meesterwerk te tekenen. In één klap beroemd worden. Ik heb mijn inktspullen meegebracht, en mijn tekenbord.’

‘Niet gelukt?’

‘Ik was voortdurend bezopen. Het probleem is: hoe zit een held er tegenwoordig uit? Gespierd, gehuld in lycra? Het gaat in het leven niet meer om kracht. Banen, banken, belastingen. De saaie realiteit van al-